

чини да ги убия, а въ това сѣщо време азъ ги не обичамъ до толкова, за да имъ заплаща: тие сѣ за мене нищожни. Ето моята история. Като влѣзохъ нечаянно въ събранието на сѣзаклѣтниците, то са престорихъ, — за да ма не убиятъ, — че сѣмъ са предавъ окончателно на тѣхната работа . . . Азъ дойдохъ да предамъ въ ръцете на ваше височество сичките конци отъ това отвратително кѣлбо.

ОТТОКАРЪ.

Добре. Махни са отъ тука. Азъ зная сичко.

САЛАДО.

Азъ не мисла така, господарю! Нѣкои подробности отъ това сѣзаклѣтие сѣ познати на твърде малко число сѣзаклѣтници. Така, на примѣръ, никой изъ тѣхъ не знае способътъ, по който ваше височество би трѣбало да бѣдете убиени

ОТТОКАРЪ.

Не посрѣдъ битката ли?

САЛАДО.

Сѣвсѣмъ не. Единъ отъ сѣзаклѣтниците измисли срѣдство да удари ваша милость въ онова време, когато вие сѣдите на столицата. Послѣ това той бѣше длъженъ да даде знакъ за възстание.

ОТТОКАРЪ.

А кой е той?

САЛАДО.

Единъ студентинъ.

ОТТОКАРЪ.

Улрихъ?